

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes
voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

VOORBIJ DE GEEST

toneelspel in twee bedrijven voor de jeugd

door

1880
Leo van Tilborg

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2011

Nr.3090

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VOORBIJ DE GEEST* op te voeren moet de naam van auteur *LEO VAN TILBORG* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2011/220/032
ISBN 978-90-385-11603

© 2011 Toneelfonds J. Janssens/Leo van Tilborg
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(6 dames – 6 heren)

WIM VERACHTERT
 MOEDER VERACHTERT
 VADER VERACHTERT
 DOKTER DIRK DE DECKER
 MARIA VAN VLIET, therapeute
 BEN, opvoeder
 JEANINE
 KAREL
 MIEKE
 PETER
 MATHILDE
 SARAH

DECOR

Omdat het verhaal zich op verschillende locaties afspeelt, wordt aangeraden zo weinig mogelijk of geen decorpanelen te gebruiken.

Bureau Dr. De Decker : Een niet te grote bureau met een stoel erachter en enkele stoelen ervoor volstaan. Wenselijk is deze ruimte ofwel zoveel mogelijk opzij de scène te gebruiken (vb Jardin) of indien het mogelijk is met niveauverschillen te werken en dit op een hoogte te doen achteraan.

Kamer WIM : In de kamer staat een stoel en een bed, dit kan desgevallend aangevuld worden met een kastje en andere meubeltjes als er de nodige plaats voor is. Hou deze locatie ook aan de zijkant van de scène (vb Cour).

Klaslokaal: Dit beslaat het ganse centrum van het toneel. Er staan twee tafeltjes, een achttal stoelen en een bureau van de “lesgeefster”. Het geheel mag niet te schoolachtig aandoen, maar eerder rommelig.

Scène in de tuin: Wordt gewoon op twee stoelen naast elkaar front scène gespeeld. Stoelen worden voor de actie geplaatst en na de actie terug weggenomen

Living familie Verachttert : Wordt gewoon op drie stoelen naast elkaar front scène gespeeld. Stoelen worden voor de actie geplaatst en na de actie terug weggenomen.

Hal Heilig Hart instituut : Wordt gewoon front scène gespeeld.

Eindscène: Wordt gewoon front scène gespeeld.

De juiste belichting en passende muziek maken het geheel natuurlijk nog sterker.

EERSTE BEDRIJF

(Het bureau van Dokter Dirk De Decker in het Heilige Maagd Internaat. Dokter De Decker zit aan zijn bureau, Het is een veertiger met een aangename stem. Hij komt zeer relax en geruststellend over, op de stoel voor hem zit één van zijn medewerksters, Maria Van Vliet)

DIRK : We krijgen vandaag een nieuwe gast, Wim Verachtert. Ik vermoed dat we hem de komende weken zorgvuldig moeten begeleiden.

MARIA : Is het een moeilijk geval?

DIRK : Dat zou best kunnen. Zijn moeder klaagt dat ze haast geen contact met hem heeft, hoezeer ze ook haar best doet. Tegelijkertijd vertelt ze dat de vader haast geen interesse heeft in zijn zoon.

MARIA : Dat is niet nieuw, dat hebben we toch al meer gezien?

DIRK : Ja, maar de jongen schijnt tevens last te hebben van smetvrees.

MARIA : Dat wordt wel iets moeilijker.

DIRK : We zullen afwachten en kijken of we hem hier kunnen inpassen. Ze wachten in de hal, laat ze maar binnen.

(Maria af. Komt iets later terug binnen met Wim en zijn moeder)

Komt U binnen. *(Wim en zijn moeder komen binnen.)* Zet U, ik moet nog even weg om iets te regelen, maar ben dadelijk terug.. *(verlaat de kamer)*

(De moeder gaat zitten, Wim wandelt wat rond.)

WIM : *(Geërgerd)* Het lijkt me wel een prettige omgeving, je hebt nu echt wel een mooi concentratiekamp gevonden moeder.

MOEDER : Het instituut heeft een heel goede naam.

WIM : *(Sarcastisch)* Daar twijfel ik niet aan, de ultieme vergeetput voor hopeloze gevallen.

(Dokter Dirk De Decker komt terug binnen. Wim zet zich afzijdig met een boek en volgt het gesprek niet.)

DIRK : Dag Mevrouw Verachtert, dag Wim, het spijt me dat ik jullie even heb laten wachten.

MOEDER : Dat geeft niets, we hebben alle tijd. Ik hoop dat Wim het hier naar zijn zin zal hebben. We houden zoveel van die jongen, maar het is niet altijd gemakkelijk als ouder. We zijn wel van plan hem iedere week te schrijven.

DIRK : Het zal Wim goed doen te weten dat zijn ouders om hem geven. Alhoewel, ik moet U wel waarschuwen, U moet niet ongerust worden als hij niet vaak terug schrijft.

MOEDER : *(Overtuigd.)* Waarom zou hij niet terugschrijven? Hij verafgoodt me als het ware. Sinds hij een kleine jongen was keek hij al naar me op. Wim is echt een jongen waar je geen problemen mee hebt.

DIRK : En toch vindt u dat hij best hier gaat verblijven. U vertelde me toch dat hij dikwijls nachtmerries had, en dan... is er toch dat andere probleem?

MOEDER : *(Ontwikkend)* Nachtmerries?

DIRK : *(Bekijkt haar aandachtig.)* Misschien was het mijnheer Verachtert die het me vertelde.

MOEDER : Ik kan me geen nachtmerries herinneren. *(Ze leunt naar voor en bekijkt Dirk doordringend.)* Het is een briljante jongen, gewoonweg briljant. Hij was altijd de eerste van de klas in wiskunde. Hij is wel niet zo vlot in talen, maar ik ben er zeker van dat met een goede leraar dat geen probleem kan zijn. U zult merken dat hij hard wil werken. Die andere psychiaters waren echte knoeiers. *(ze maakt een wegwerpgebaar)* Ik verwacht heel veel van U dokter.

DIRK : Ik zal proberen Uw vertrouwen niet te beschamen. We werken hier met een toffe groep, Wim gaat zich hier best thuisvoelen. Ik zal hem zodadelijk zijn kamer laten zien, dan kan hij alvast zijn koffer uitpakken. Willen jullie beiden hier afscheid nemen van elkaar, dan wacht ik even in de hal?

MOEDER : Ik ga wel even mee naar zijn kamer, als moeder heb je daar wel interesse voor.

DIRK : Het spijt me mevrouw Verachtert, maar we laten geen bezoekers toe in de

slaapzalen.

MOEDER : Maar ik kan toch wel eventjes kijken? (*Lachend*) Ik zal nergens aankomen, als U daar bang voor bent.

DIRK : (*Schudt zijn hoofd*) We bewaken de privacy van onze studenten. Veel van hen worden zenuwachtig als ze vreemde mensen zien.

MOEDER : (*Blijkbaar ontevreden*) Dan ga ik maar. (*tot Wim*) Dag schat, je gaat toch schrijven hé? Ik zal je ongelooflijk missen.

WIM : (*Neemt de koffer op waar hij hem bij het binnenkomen heeft neergezet.*) Dag moeder. (*Hij maakt geen aanstalten om tot bij haar te gaan*)

(*moeder gaat weg.*)

DIRK : Kom je mee Wim, dan laat ik je zien waar je de komende maanden zult verblijven, het kan hier echt tof zijn weet je.

(*Beiden gaan ze naar de volgende locatie. In de kamer staat een tafeltje, een nachtkastje, een stoel, een kleerkast en een bed*)

Wel Wim, bevalt het je?

WIM : (*Kijkt rond, maar vertoont geen enkele emotie.*) Het gaat wel.

DIRK : Prima, ik kom straks nog wel eventjes bij je langs, maar ik geef je eerst de gelegenheid wat rustig te wennen. (*af*)

WIM : (*Gaat op het bed zitten en kijkt lusteloos voor zich uit. Na een korte pauze legt hij zich op het bed. Plots wordt aan de deur geklopt.*) Wie is het? Wie is daar?

DIRK : Dokter De Decker. (*Komt binnen*) Ik hoop dat ik je niet stoort, maar ik was je vergeten te vertellen hoe onze dagindeling verloopt.

WIM : (*Woedend.*) Ik wil een slot op de deur, onmiddellijk!

DIRK : (*Komt een paar stappen de kamer in, vriendelijk.*) Niemand zal hier binnenkomen zonder jouw toelating.

WIM : Hoe kan ik daar zeker van zijn?

DIRK : We hebben hier weinig vaste regels, maar dat is er één van en daar houdt men zich ook aan, je zal het wel zien. (*Kijkt rond.*) Heb je er iets op tegen dat we even praten?

WIM : (*Windt zich op.*) Dokter De Decker, ik heb me verleden week, gedurende twee dagen intensief laten testen en met me laten sollen door verschillende psychiaters. Wel ik ben nu hier, ik ga akkoord met de dagelijkse routine en alle onwaardige behandelingen die ik moet ondergaan en alles wat me nog te wachten staat. Er staat echter een limiet op mijn medewerking en eerlijk gezegd: die limiet is bereikt. Ik heb geen enkele zin in nog maar eens een interview.

DIRK : Ik begrijp je, maar dit is geen interview. Het is gewoon wat praten over gewone dingen zodat ik je kan helpen. Eerlijk gezegd Wim, is het dat niet waarvoor we hier beiden zijn?

WIM : (*Korzelig.*) Jij bent volgens mij hier om je brood te verdienen en ik ben hier omdat ze me thuis kwijt willen. Het verschil tussen ons beiden hoor je al in de manier waarop we elkaar aanspreken, jij noemt me Wim, maar ik moet jou Dokter De Decker noemen.

DIRK : Ik sta er niet op Dokter De Decker genoemd te worden, je mag me gerust Dirk noemen, daar heb ik geen enkel probleem mee.

WIM : (*Ietwat bedaard en cynisch.*) Dank je, laten we het hier nu dan maar bij laten Dirk. Het is allemaal wat veel voor me. Krijg ik nu wat privacy?

DIRK : (*Aarzelt even.*) Zoveel privacy als je wil, maar als je zin hebt in een gesprek dan sta ik altijd tot je beschikking. (*Wil de kamer verlaten en draait zich dan plots om.*) Nu was ik bijna vergeten wat ik je in feite kwam zeggen: we eten pas om zes uur. Als je nog even naar buiten wil kan dat.

WIM : Ik heb een hekel aan sport, bedankt, ik blijf wel hier.

DIRK : Ik heb het helemaal niet over sport, zelf ben ik trouwens ook niet zo sportief, maar gewoon een wandeling in de bossen rond het internaat doet wel eens goed.

WIM : (*Verrast.*) Een wandeling?

DIRK : Als de lessen gedaan zijn mag je naar buiten zoveel als je wil, het is hier geen gevangenis, maar geef ons wel een seintje, we weten graag waar onze leerlingen

zijn.. Blijf je hier of mag ik je voorstellen aan de rest van je klas, wat denk je daar van?

WIM : Het interesseert me niet erg, maar als jij daar behoefte aan hebt...

DIRK : Het zal je helpen je hier vlugger thuis te voelen, je zult zien dat het wel meevalt.

(Ze gaan nu naar een klaslokaal. Het lokaal bevat twee tafels en acht tot tien stoelen eromheen. Aan de tafels zitten Maria Van Vliet, een jong uitziende dertigjarige dame en enkele jongens en meisjes, allen tussen veertien en zeventien.)

Dag Maria, heb je een minuutje?

MARIA : *(Staat recht en gaat tot bij hem.)* Natuurlijk.

DIRK : Ik denk niet dat je Wim Verachtert al ontmoet hebt.

MARIA : Ik had nog niet het genoeg, dag Wim.

WIM : *(Bestudeert haar.)* Nog een psychiater?

MARIA : Ik ben een therapeut.

WIM : *(Sarcastisch.)* Waarschijnlijk maakt dat een groot verschil.

DIRK : Wil jij Wim eens aan iedereen voorstellen Maria?

MARIA : Met alle plezier. Meisjes en jongens, dit is Wim, hij kwam vandaag pas aan.

Wim, dit is Jeanine.

JEANINE : *(Een aantrekkelijk, melancholisch meisje, ze kijkt vrij vijandig en argwanend)*

Hallo.

MARIA : En dit is Karel.

KAREL : Hey, zak.

MARIA : Mieke.

MIEKE : *(Een dik meisje met de stem en gedragingen van een veel jonger meisje.)* Hi.

MARIA : Peter.

PETER : *(Klein voor zijn leeftijd, draagt een bril met groot hoornen montuur en dikke glazen.)* Dag Wim, tof je te zien.

MARIA : En dan hebben we nog Mathilde.

MATHILDE : *(Een goed gevormd blondje, spreekt al flirtend.)* Jij heet dus Wim, wij zullen het samen wel kunnen vinden.

MARIA : Maar zet je toch even neer Wim.

(Plots stormt Sarah binnen. Ze is een zeer mooi meisje van zestien die er bij momenten jonger uitziet. Ze draagt haar blonde haar lang en ze heeft grote donkere ogen. Afhankelijk van haar gemoedstoestand krijgt haar gezicht een dromerige en afwezige uitdrukking, soms kijkt ze als het ware plagend.)

SARAH : *(Rent tot bij Wim, deze schrikt en deinst terug.)* Een nieuwe muis in 't poppenhuis? *(Ze huppelt de scène af.)*

WIM : *(Kijkt haar na, verward, richt zich tot Maria.)* Wie is dat?

MARIA : Eén van onze leerlingen. Haar naam is Sarah.

WIM : Doet ze altijd zo raar?

MARIA : Iedereen doet wel eens raar, wij toch ook.

DIRK : Maria, heb jij een minuutje? *(neemt haar even apart)* En, wat is je eerste indruk?

MARIA : Hij lijkt me wel intelligent , over zijn problemen kan ik momenteel nog niet veel zeggen, daarvoor moet ik hem beter leren kennen.

DIRK : Als je zijn resultaten bekijkt is het een ongelooflijk briljante jongen , vooral sterk in wiskunde en wetenschappen, maar wel zwak in taal en dat is raar.

MARIA : Wat bedoel je met "raar"?

DIRK : Wel, als je met hem praat, lijkt hij me heel vlot. Zijn zinnen zijn goed geconstrueerd, bijna perfect en toch zijn de resultaten zwak. Het vak was blijkbaar geen uitdaging voor hem. Ik denk dat hij uitdagingen nodig heeft.

MARIA : *(lachend)* Die zullen we hem dan geven..

DIRK : Zo ken ik je. *(kijkt in de richting van Wim)* Zo te zien worden de eerste contacten al voorzichtig gelegd, ik ben eens benieuwd.

(De actie verlegt zich nu naar de jeugd. Wim heeft zich ondertussen iets afzijdig aan tafel gezet)

KAREL : Hé jij daar, nieuwe, hoe oud ben je?

WIM : *(Zonder op te kijken.)* Zeventien.

MIEKE : Van waar kom je?

WIM : *(Kijkt nog steeds niet op.)* Deurne.

KAREL : *(Wijst naar Mieke.)* Zij is van Limburg. *(Knipoogt naar Wim.)* Je merkt toch dat het een Limburgse koe is. Ze zingt meer dan ze praat. Ik zal je maar al dadelijk verwittigen, tegen mij kun je best vriendelijk doen of ik klop je ineen. Mijn broer is zelfs nog erger dan ik, die klopt gewoon op de flikken hun smoel.

MIEKE : Waarom?

KAREL : Omdat het flikken zijn, kieken. Die dienen daarvoor.

(Wim kijkt eens rond, zijn blik valt toevallig op Jeanine die een boek aan het lezen is.)

JEANINE : *(Agressief.)* Waar staar je naar?

WIM : *(Opgeschrikt.)* Nergens naar. *(Buigt zijn hoofd naar beneden.)*

JEANINE : Leugenaar! Jij bent zo een vetzak die meisjes begluurt. Jij bent een bemoeial hé? Jij bent hier net en je zoekt al ruzie, rot op. *(Ze werpt het hoofd in de nek en leest verder.)*

PETER : *(Iets later.)* Speel jij graag gezelschapspellen? *(Wim knikt.)* Als ik een spel haal, doe je dan eens mee? We kunnen zelfs een spelletjesclub oprichten, dat is eens wat anders dan die vervelende sportclubs..

WIM : Ik haat sport, maar ik heb nog een grotere hekel aan clubs, bedankt, geen interesse..

(Peter lijkt gekwetst en pruilt als een klein kind.)

MATHILDE : *(komt naar Wim, ze poogt er verleidelijk uit te zien, op het belachelijke af)*
Dag Wim, je bevalt me wel, je ziet er niet slecht uit en ik denk dat wij goede vrienden gaan worden. *(komt dichterbij)* Jij vindt me leuk, is het niet? *(Wim staat op en snelt weg)* Typisch mannen, als ze zo plots van je weglopen, dat is een teken

dat ze je wel zien zitten. . Ik weet niet wat het is, maar ze vallen gewoonweg allemaal voor mij.

SARAH : *(Komt huppelend binnen, zingend met een hoog stemmetje.)* Een dikke vette koe, zegt boe, zegt boe – Een vet zwart zwijn, wat zal het zijn, wat zal het zijn.

MARIA : *(Kijkt naar haar en roept haar.)* Sarah, kom eens even..

SARAH : *(Negeert haar, huppelt verder op haar rechterbeen.)* En koe doet boe, doet boe. *(Huppelt op haar linkerbeen.)* Een zwijn is fijn, is o zo fijn.

MARIA : Sarah, kom eens hier.

SARAH : *(Schudt haar hoofd.)* Neen Maria, neen Maria, neen, neen, neen.

MARIA : *(Vriendelijk.)* Kom nu eens even hier.

SARAH : *(Ze negeert haar volkomen, huppelt nog wat rond en laat zich dan op de vloer vallen.)* Maria, nee, Maria - hé Maria, nee, Maria.

MARIA : Sarah, het is veel comfortabeler hier dan op de vloer. *(Staat op en gaat tot haar.)*

SARAH : *(Staat op en huppelt weg van haar.)* En koe doet boe, doet boe. Een zwijn is fijn, is fijn.

MARIA : Kom nu toch eens even hier.

SARAH : *(Huppelt nog verder weg.)* Huppeldepup ik spring, ik ben geen groot lomp ding. Ik ben geen ding, ik ben geen ding.

MARIA : Neen, je bent geen ding Sarah, je bent een meisje.

SARAH : *(Huppelend en springend.)* Ik ben geen lomp ding, want zie ik spring, ik ben geen lomp ding want zie ik spring.

(Plotseling stopt Sarah met rond te springen. De feeërieke uitdrukking op haar gezicht verdwijnt van haar gelaat. Haar ogen zonet nog in een kinderlijke glimlach staan plotseling wagenwijd open en zeer helder. Haar bewegingen zijn zeer kalm als ze zoals een echte dame op Maria toestapt. Voor de eerste keer toont ze haar echte leeftijd. Ze gaat zitten, neemt een tekenblok en een potlood en schrijft iets op in grote letters, dan houdt ze het tekenblok voor Maria's neus.)

MARIA : Oh, je bent Nel nu? Oké, Nel, we zullen wat tekenen. *(Sarah schudt het hoofd als*

teken van weigering) Neen, wat wil je dan doen Nel? (*Sarah staat recht en trekt Maria omhoog.*) Maar we kunnen nu niet naar buiten, het regent. Zullen we ons hier gewoon even zetten en wat uit het raam kijken? Als het weer straks beter wordt kunnen we naar buiten.

(donker)

(Het is avond, in de ontspanningsruimte is het vrij stil. Aan de tafel zit Ben, één van de opvoeders, hij leest een krant. Hij kijkt plots naar Karel, een vijftienjarige jongen die binnenkomt.)

KAREL : Dag Ben, heb je de nieuwe al gezien, die gast is knettergek?

BEN : Wim? Ik heb hem wel gezien, maar hij raasde me voorbij vooraleer ik met hem kon praten. Waarom is hij knettergek?

KAREL : Die is niet meer normaal die is de ganse tijd met zijn uiterlijk bezig.. Hij blijft zijn gezicht maar wassen, telkens weer. Ik kan je wel vertellen indien hier ooit een watertekort is, dan is hij alleen er verantwoordelijk voor. (*Kijkt over zijn schouder, dan heel stil vanuit zijn mondhoeken.*) Verdomme, daar heb je hem.

(Wim komt binnen.)

BEN : Oh, Wim. (*Wim stopt maar kijkt niet naar Ben.*) Ik ben Ben, één van de leraars. Ik had nog geen kans je te begroeten.

WIM : (*Zonder expressie.*) Hallo.

KAREL : (*Tot Wim*) Zeg, nieuwe, had jij thuis geen badkamer?

WIM : Jawel, waarom vraag je dat?

KAREL : Je lijkt wel een wasbeer.

WIM : Ik hou ervan me goed te verzorgen.

KAREL : Dat is geen verzorgen meer, jij bent echt fanatiek, dat is niet meer normaal.

(Als Wim niet reageert, haalt Karel de schouders op en verlaat de kamer. Wim wil hem volgen, maar Ben houdt hem tegen.)

BEN : Wacht even Wim. We moeten de praktische regelingen even bespreken. Ik ben verantwoordelijk voor deze verdieping. Als je ooit een probleem hebt mag je dat onmiddellijk aan mij vertellen. Aarzel niet hoor.

WIM : Ik verwacht geen problemen.

BEN : Laten we dat hopen. In ieder geval ben ik hier de ganse tijd, mocht er iets gebeuren. Ik heb gehoord dat je een kei bent in wiskunde, dat is wel tof, toevallig is dat een vak dat me ook steeds geboeid heeft. Ik heb nog enkele moeilijke opgaven voor je, laat eens zien wat je er van terecht brengt. *(Legt een boek op tafel)*

(Eerst aarzelend, maar dan toch geïnteresseerd komt Wim erbij)

(Donker)

(Een klaslokaal. Maria en de studenten zitten aan een grote ronde tafel. Mieke, Jeanine, Mathilde, Karel en Peter wonen de les bij. Je kunt de klas niet vergelijken met een gewone schoolklas. Af en toe zijn er die hun aandacht verliezen en de sfeer is tegelijk gespannen en los.)

MARIA : We hebben nu verschillende korte verhalen gelezen., hoe zouden jullie er nu zelf aan beginnen om er één te schrijven?

(Er is onmiddellijk een reactie van grommen en protest van iedereen. De klas door elkaar)

MIEKE : Ik kan niet schrijven.

JEANINE : Ik heb geen enkel idee.

MATHILDE : Ik weet zelfs niet hoe er aan te beginnen.

KAREL : Vergeet het.

PETER : Waarover zou ik iets moeten schrijven?

MARIA : *(Hen onderbrekend, lachend, niet boos.)* Stop, als jullie me even de kans geven zal ik jullie wat ideeën geven.

(De klas bedaart.)

Jullie kunnen iets schrijven vanuit jullie fantasie, of iets vanuit jullie echte leven.

JEANINE : *(Grimmig.)* Van psychiater tot psychiater, tot psychiater, voilà dat is heel mijn leven.

MARIA : Wat hebben we geleerd over het verschil tussen een verhaal en een belevenis? *(Omdat er toch geen vrijwilligers zijn.)* Karel?

KAREL : *(Denkt even na, haalt de schouders op.)* Wel,... dat moet je toch niet aan mij vragen.

MARIA : Stel dat ik zeg “Toen ik elf jaar was viel ik van mijn fiets.” Is dat een verhaal?

PETER + MIEKE : Neen.

MARIA : Juist. Stel nu dat ik zeg “Toen ik elf was viel ik van mijn fiets en brak mijn been.”

PETER : Dat is niet genoeg.

MARIA : Waarom niet?

PETER : Omdat... In een verhaal moet er iets gebeuren. Een zinnetje is toch niet genoeg?

MARIA : Hoe zou jij dan verder gaan?

PETER : Wel, stel je breekt je been en... je moet naar het hospitaal. Daar zijn heel veel zieke mensen die ongelooflijk afzien, je kan het je niet voorstellen. Dan beseft je hoeveel zieke mensen behoefte hebben aan andere mensen om vriendelijk te zijn tegenover hen. Zo besluit je om voor de rest van je leven vriendelijk te zijn tegen zieke mensen. Zo, dat is dus wat er gebeurt.

KAREL : *(Kijkt vol afschuw.)* En dat noem jij een verhaal? Jezus!

MATHILDE : *(Opgewonden.)* Ik weet iets beter! Het meisje dat haar been breekt gaat naar het ziekenhuis en een ongelooflijk knappe man wordt verliefd op haar. Als haar

been genezen is trouwt ze met hem. In een kathedraal! En duizenden mensen werpen bloemen...

JEANINE : Getrouwd? Ze is elf jaar oud.

MATHILDE : *(Deze opmerking stopt haar maar even.)* Hij wacht op haar. Heel veel vrouwen probeerden zijn hart te stelen, maar hij blijft haar trouw en als ze achttien is, dan trouwt hij met haar.

MARIA : Ja, we kunnen wel stellen dat hier de nodige ingrediënten aanwezig zijn om een verhaal te maken. En jij Mieke, heb jij een idee?

MIEKE : Wel, ze ging niet naar het ziekenhuis, ze bleef thuis en werd daar door dokters behandeld. Haar vader week niet van haar zijde, zelfs niet om naar zijn werk te gaan, hij werkte bij een televisiemaatschappij. Hij bracht haar haar lievelingsdranken en snoepjes, alles wat ze moest doen was er gewoonweg naar vragen. Op een dag vertelde haar vader dat de televisiemaatschappij zocht naar een meisje van elf jaar oud. Ze zochten door heel Europa, maar geen enkel meisje was goed genoeg voor de rol. Vader smeekte dus dat zijn dochtertje beter zou worden, want zij zou de ster worden van de nieuwe serie. *(Ze stopt, haar ogen schitteren van het pathos van het verzonnen verhaal.)*

JEANINE : *(Na enkele seconden.)* En? Werd ze beter of niet?

MIEKE : Ze stierf bijna, maar uiteindelijk werd ze beter en ze werd de ster in heel wat televisie series, en iedereen hield van haar, en haar vader was de meest trotse man op aarde.

JEANINE : *(Trekt een gezicht.)* Bah!

MARIA : Wat scheelt er Jeanine?

JEANINE : Het is een dom verhaal, te melig, te romantisch, te sentimenteel!

MARIA : Hoe zou jij, je verhaal schrijven Karel?

KAREL : Ik? *(Denkt even na.)* Wel die griet viel niet van haar fiets, zie je. Ze werd natuurlijk geduwd.

MARIA : Oh? Wie deed dat dan?

KAREL : Wel... een griet uit een andere wijk, van een andere bende. Zij hadden een vendetta zie je? Dus, nadat die griet van haar fiets was geduwd besloten de twee

bendes het met elkaar uit te vechten. En zo was het, de grote vechtslag. Ze gebruikten messen, boksijzers, revolvers, het hele arsenaal! Maar de flikken kwamen er op uit en probeerden het gevecht te stoppen. Er werd gestoken en geschoten en iedereen,...iedereen was dood. Zo eindigt het verhaal.

(Wim komt binnen, allen kijken naar hem.)

WIM : *(Tot Maria.)* Sorry, dat ik te laat ben.

MARIA : Jij bent dus Wim Verachtert. Zet je neer.

(Wim gaat zitten, maar duwt zijn stoel wat weg van de rest.)

We waren aan het vertellen hoe je een verhaal schrijft. Ik zou nu aan iedereen willen vragen, ook aan jou Wim, om te denken aan enkele verhalen voor vanavond.

(Er klinkt een bel, ze kondigt het einde van het lesuur aan. De studenten staan op en duwen hun stoelen weg, dit gaat gepaard met heel wat lawaai. Maria verheft haar stem.)

We zullen over jullie verhalen morgen verder praten, niet vergeten hé.

(De leerlingen verlaten de klas, alleen Karel blijft wat hangen.)

KAREL : Zeg, Maria! Jij bent niet echt van je fiets gevallen en je hebt je been niet gebroken hé?

MARIA : Ik verzon het.

KAREL : Ik begrijp het, je bent op je borst gevallen, daarom heb je er zulke platte, hé. *(Hij grijnst vrolijk naar haar.)*

(Sarah komt binnen, ze ziet er wat verwilderd uit. Ze heeft iets opgeschreven en laat het aan Wim lezen)

WIM : *(Leest) “Speel me mij.” (Vriendelijk.)* Je moet schrijven met mij, niet “me mij”. Begrijp je, ...met. *(Ze kijkt naar hem op, haar ogen wijd open, haar hoofd schuin houdend.)* Ik zal het je even tonen. *(Hij neemt een pen en schrijft wat op het papier.)* Zie je nu hoe het gespeld wordt: m-e-t. *(Sarah let niet op wat hij geschreven heeft, ze bestudeert zijn gezicht. Hij spreekt vriendelijk verder.)* Waarom haal je eens geen borstel door je haar? Deze morgen was het nog mooi, maar nu ziet het er verschrikkelijk uit. *(Sarah haalt haar wenkbrauwen op. Ze draait zich om en wil waardig wegstappen.)* Oké, ik zal met je spelen. Wat kies je?

(Wim heeft haar aandacht verloren. Sarah wandelt tot bij Maria. Wim kijkt haar achterna, licht ontgoocheld, dan leest hij verder. Na enkele ogenblikken komt Mathilde tot bij hem.)

MATHILDE : Wil ik je eens wat vertellen? Jij bent de best geklede jongen van de hele school. *(Wim kijkt haar bevreemdend aan.)* Als de rest van de jongens zijn zulke “nerds”. Jij bent mijn type Wim. Ik hou van knappe jongens , zeker geen losers Ga je met ons mee naar de bioscoop? *(Wim schudt het hoofd, .)* Kom ga nu mee, ze spelen een paar toffe films. *(Wim staat op en gaat aan een andere tafel zitten.)* Zie je, hij doet het weer, hij loopt gewoon weg, die is echt gek van mij!

WIM : *(Wim begint te tekenen, gespannen en vol aandacht. Hij wordt opgeschrikt als Dirk binnenkomt en recht naar hem toe gaat.)* Wat is er?

DIRK : Ik kom enkel even kijken wat je aan het doen bent.

WIM : Wat wil je?

DIRK : Kan ik er bij komen zitten?

WIM : Neen, ik ben bezig.

DIRK : Geen probleem, dan kom ik later nog wel eens terug.